

GUILLAUME MUSSO

BESTSELERIS NR. 1 PRANCŪZIJOJE

MERGINA IŠ BRUK- LINO

baltos lankos

MUSSO GUILLAUME

MERGINA IŠ BRUKLINO

Romanas

Iš prancūzų kalbos vertė Donata Pleskevičienė

baltos lankos

UDK 821.133.1-31
Mu-135

Versta iš:
Guillaume Musso,
La fille de Brooklyn,
XO Éditions, Paris, 2016

Redaktorė
Diana Bučiūtė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-940-6

Copyright © XO Éditions, 2016. All rights reserved.
Viršelis © Rémi Pépin 2016/CSA-Images/GettyImages
© Donata Pleskevičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2016
© Baltų lankų leidyba, 2016

Skiriu Ingridai ir Natanui

Turinys

Ir ji nuo manęs pabėgo..... 9

Pirmoji diena

Išmokti pradingti..... 17

1. Rašytojas 19
2. Mokytojas..... 32
3. Tamsi sielos naktis..... 42
4. Išmokti pradingti..... 51
5. Mažoji indėniukė ir kaubojai..... 73
6. Riding with the King 81

Antroji diena

Klerės Karlail byla 95

7. Klerės Karlail byla 97
8. Šmėklų šokis 107
9. Vaivorų gatvė 120
10. Dvi seserys gyveno taikiai..... 138
11. Moterys, kurios nemylėjo vyrų..... 157
12. Naktinis Harlemas 172
13. Kitų akyse..... 183

Trečiosios dienos rytas

Džoisės Karlail byla..... 195

14. Angel Falls..... 197
15. Džoisės Karlail byla 210
16. Įšaldyta byla 226
17. Floransa Galo..... 240

Trečios dienos pavakarė	
Nakties slibiniai	249
18. Vakarų kelias.....	251
19. Biografija.....	265
20. Alanas ir „sanitarai“	269
21. Sielvarto sezonas.....	278
22. Zora	291
23. Smoking Gun.....	299
24. Pavakarė Harleme.....	313
Pasaulis, padalintas į dvi dalis.....	319
Ana	321
Klerė	325
Rafaelis	330
Markas.....	336
Luiza	346
Šaltiniai	349
Nuorodos	350

Ir ji nuo manęs pabėgo...

Antibas, 2016 m. rugpjūčio 31 d., trečiadienis

Iki mūsų vestuvių liko trys savaitės, todėl šis ilgas savaitgalis Žydrajame Krante žadėjo būti tartum neįkainojamas stabilėjimas, intymumo akimirka po besibaigiančios vasaros saule.

Vakaras prasidėjo puikiai: pasivaikščiojome senamiesčio tvirtovėse, po akmeniniais Mikelandželo skliautais pasimėgavome taure „Merlot“ vyno ir spagečiais su moliuskais. Šiek tiek pašnekučiavome apie tavąjį darbą, šiek tiek apie manąjį, pakalbėjome apie artėjančią visiškai privačią ceremoniją, kurioje dalyvaus tik du liudyti pakviesti bičiuliai ir mano sūnus Teo, kad mums paplotų.

Kai nuomotu juodu kabrioletu vykome atgal keliu palei statų skardį, važiauvau neskubėdamas, kad tu galėtum pasimėgauti kyšulio pakrantės vaizdais. Puikiai prisimenu tą akimirką: tavo skaidrias smaragdines akis, nerūpestingai į kuodelį susuktus plaukus, trumpą sijoną, prasegtą dailių odinių švarkelį, kurį vilkėjai ant ryškių geltonų marškinėlių, papuoštų šūkiu *Power to the people**. Posūkiuose perjungdamas pavaras

* Valdžia liaudžiai. (Angl.)

nesusilaikydavau nežvilgtelėjęs į tavo aukso spalvos kojas, mudu šypsojomės vienas kitam, tu niūniavai seną Aretos Franklin dainą. Buvo gera. Mus gaubė šiltas ir ramus oras. Puikiai prisimenu tą akimirką: aukso smilteles tavo akyse, tavo spindintį veidą, vėjyje plazdenančias plaukų sruogas, tavo plonus pirštus, mušančius ritmą ant prietaisų skydelio.

Mūsų išsinuomota vila stovėjo perlų žvejų zonoje, elegantiškame keliolikos namų kvartale, nuo kurio atsiveria vaizdas į Viduržemio jūrą. O kai kilome žvirgždėta alėja per kvėpiantį pušyną, tu išplėtei akis, išvydusi kvapą gniaužiančią panoramą, kuri mus supo.

Puikiai prisimenu tą akimirką – paskutinį kartą, kai mudu buvome laimingi.

Cikadų dainos. Bangų mūšos lopšinė. Lengvas brizas, sklaidantis švelnią oro drėgmę.

Terasoje, kuri šliejosi prie uolos šono, tu uždegei kvėpiančių žvakių ir žibintų, vildamasi nubaidyti uodus, o aš paleidau Čarlio Heideno diską. Pasijutęs lyg Ficdžeraldo romane, įsitaisiau prie lauko baro ir suplakiau kokteilį. Tavo mėgstamiausią „Long Island Iced Tea“ su daug ledukų ir žaliosios citrinos griežinėliu.

Retai matydavau tave tokią žaismingą. Galėjome praleisti puikų vakarą. *Privalėjome* praleisti puikų vakarą. Bet aš pasidaviau įkyrioms mintims, kurios pastaruoju metu be perstojo sukosi mano galvoje, nors iki šiol dar įstengdavau jas suvaldyti:

– Žinai, Ana, būtų gerai, jei vienas nuo kito neturėtume jokių paslapčių.

Kodėl nuogąstavimas, kad niekada tavęs iš *tiesų* nepažinsiu, lyg tyčia išniro šį vakarą? Ar kaltos buvo artėjančios vestuvės? Baimė žengti lemtingą žingsnį? Skubotas sprendimas

įsipareigoti vienas kitam? Be abejo, prie viso šio priežasčių kratinio prisidėjo ir mano paties istorija, pažymėta žmonių, kuriuos maniausi pažįstąs, išdavystėmis.

Padaviau tau gėrimą ir atsisėdau priešais tave.

– Nejuokauju, Ana, nenoriu gyventi apsuptas melo.

– Puiku, ir aš nenoriu. Bet negyventi melo apsupty nereikia neturėti jokių paslapčių.

– Taigi tu prisipažįsti, kad kažką slepi?

– Rafaeli, betgi kiekvienas turi paslapčių! Ir tai labai gerai.

Mūsų paslaptys mus apibūdina. Jos yra mūsų asmenybės, mūsų istorijos, mūsų slėpingumo dalis.

– Aš nuo tavęs nieko neslepiu.

– O turėtum slėpti!

Tu pajutai pyktį ir nusivylimą. Aš taip pat. Pradingo visas vakaro pradžioje karaliavęs džiaugsmas ir gera nuotaika.

Mūsų pokalbis galėjo tuo ir pasibaigti, bet prieš savo valią puoliau į kovą, pasitelkdamas visus argumentus, kad iškločiau mane kamuojantį klausimą:

– Kodėl, paklausta apie savo praeitį, tu visuomet išsiskinėjai?

– Praeitis yra jau praėjęs laikas. Mes negalime jos pakeisti. Šie žodžiai mane suerzino.

– Tu labai gerai žinai, kad praeitis nušviečia dabartį. Po šimts, ką bandai nuslėpti?

– Neslepiu nuo tavęs nieko, kas mums keltų grėsmę. Pasi-tikėk manimi! Pasitikėk *mumis*!

– Liaukis nuolat kartoti tuos nuvalkiotus žodžius!

Taip trinktelėjau kumščiu į stalą, kad tu net pašokai. Tavo gražus veidas persimainė, nusidažė sielvarto ir baimės spalvomis.

Siutau, nes troškau būti nuramintas. Pažinojau tave vos šešis mėnesius ir nuo pat pirmojo susitikimo tu man viskuo

patikai. Tačiau viena tavo pusė, kuri iš pradžių mane taip žavėjo: tavo paslaptینگumas, drovumas, santūrumas, tavo atsisakymas tyrėlišką būdas, – tapo nerimo šaltiniu, kuris grįžo pas mane tarsi bumerangas.

– Kodėl nori viską sugriauti? – paklausei manęs su dideliu nuovargiu balse.

– Žinai mano gyvenimą. Aš pridariau klaidų. Šiandien nebegaliu sau leisti klysti.

Žinau, kaip tave žeidė mano žodžiai, bet jaučiausi galįs viską suprasti, viską ištvirti iš meilės tau. Jei turėjai prisipažinti kažką skausminga, troškau, kad palengvintum savo našta, pasidalydama ja su manimi.

Turėjau nusileisti ir viską pamiršti, bet ginčas įsidedė. Ir aš buvau tau negailestingas. Nes jaučiau, jog ši kartą tu praversi paslapties duris. Todėl atkakliai tęsiau ataką, kol tave nuvarginau tiek, kad nebeturėjai jėgų gintis.

– Ana, aš siekiu tik tiesos.

– Tiesos! Tiesos! Daugiau nieko iš tavęs ir negirdžiu, bet ar kada nors susimąstei, ar pajėgsi pakelti tą tiesą?

Šis antpuolis mano galvoje pasėjo abejonę. Aš tavęs nepažinau. Tavo akių dažai buvo nutekėję, o žvilgsnis degė man dar neregėta liepsna.

– Nori išsiaiškinti, ar turiu paslaptį, Rafaeli? Atsakymas teigiamas! Trokšti sužinoti, kodėl nenoriu apie tai kalbėti? Nes vos tik ją išgirsi, tu ne tik manęs nebemylėsi – tu imsi manęs nekęsti.

– Ne, tai netiesa: esu pasiruošęs išgirsti bet ką.

Bent jau tuo metu taip maniau. Kad niekas, ką man beprisipažintum, manęs nepalauš.

– Ne, Rafaeli, tai tik žodžiai. Žodžiai, kokius tu rašai savo romanuose, tačiau tikrovė yra galingesnė už bet kokius žodžius.

Kažkas pasikeitė. Užtvanka sugriuvo. Dabar puikiai mačiau, kad tu taip pat savęs klausei to, ko aš iš tiesų bijau. Tu irgi norėjai

žinoti, ar vis dar mane myli. Ar aš tave myliu pakankamai. Ar granata, kurios žiedą ketinai ištraukti, sugriauš mūsų santykius.

Tuomet iš krepšio išsiėmė planšetę. Įvedė slaptažodį ir įjungė nuotraukų programą. Neskubėdama ieškojai reikiamo kadro. Paskui pažvelgei man į veidą, sušnabždėjai kelis žodžius ir padavei planšetę. Ekrane žvelgiau į paslaptį, kurią ką tik iš tavęs išgavau.

– Čia aš padariau, – pakartojai.

Pritrenktas spoksėjau į kompiuterį net prisimerkęs, kol galiausiai pajutau kylantį šleikštulį ir buvau priverstas nusigręžti. Kūnu nubėgo šurpuliai. Mano rankos drebėjo, smilkinuose tvinkėsėjo. Tikėjaisi visko. Maniau viską numatęs. Bet niekada nepagalvojau *apie tai*.

Atsistojau vos laikydamasis ant kojų. Apsvaigęs susvirdu-liavau, bet prisiverčiau tvirtu žingsniu išeiti iš svetainės.

Mano kelionės krepšys tebegulėjo prieškambarėje. Nė ne-žvilgtelėjęs į tave pastvėriau jį ir išėjau.

Pribloškiantis smūgis. Šiurpas eina per kailį. Viduriai dega. Regėjimą drumsčia varvančio prakaito lašai.

Trinktelėjau kabrioletu dureles ir išvažiavau į tamsą lyg automatas. Mano venose švokštė pyktis ir apmaudas. Galvoje viskas maišėsi: žiaurios nuotraukos, nesugebėjimas suprasti, jausmas, kad griūva visas mano gyvenimas.

Nuvažiavęs kelis kilometrus išvydau nedidelį kresną Karė forto siluetą, kuris tvirtai stūksojo uolos viršuje ant savo įtvirtinimų, tarsi paskutinis kelrodis išplaukiantiesiems iš uosto.

Ne. Negalėjau taip paprastai išvykti. Jau gailėjaisi dėl savo veiksmų. Patyręs sukrėtimą visiškai praradau šaltakraujumą, bet negalėjau pradingti lyg niekur nieko, neišklauses tavo paaiškinimo.

Nuspaudžiau stabdžio pedalą ir apsisukdamas vidury kelio užvažiauvau ant krantinės krašto. Vos per plauką nesusidūriau su priešinga kryptimi važiuojančiu motociklininku.

Turėjau tave palaikyti ir padėti išbristi iš tavo gyvenimo košmaro. Turėjau būti toks, koks pažadėjau būti, suprasti tavo skausmą ir juo pasidalyti, padėti jį įveikti. Visu greičiu leidausi atgal: Kyšulio bulvaras, Bangų paplūdimys, Oliveto uostas, Grajono baterija, paskui – siauras keliukas, vedantis į privačią teritoriją.

Pastačiau automobilį po pušimis ir puoliau pro praviras namo duris.

– Ana! – pašaukiau įsiveržęs į vestibulį.

Svetainėje nebuvo nė gyvos dvasios. Ant grindų gulėjo stiklo duženos. Lentyna, nukrauta įvairiais niekučiais, buvo pargriauta, o virsdama sudaužė pūsto stiklo kavos staliuką, ir tas subiro į daugybę šukių. Šio jaukalo vidury gulėjo raktų pakabukas, kurį tau dovanojau prieš kelias savaites.

– Ana!

Didelės stiklinės durys buvo praviros. Praskyriau vėjyje plazdenančias užuolaidas ir įžengiau į terasą. Dar kartą tuščiai sušukau tavo vardą. Surinkau tavo mobiliojo numerį, bet niekas į mano skambutį neatsakė.

Atsiklaupiau ir susiėmiau rankomis už galvos. Kur tu? Kas įvyko per tas dvidešimt minučių, kol manęs nebuvo? Kokią Pandoros skrynią atvėriau išjudinęs praeitį?

Užmerkęs akis išvydau kelis mūsų bendro gyvenimo fragmentus. Šeši mėnesiai, kupini laimės, kuri, spėjau, dingo amžinai. Pažadai dėl ateities, dėl šeimos, dėl kūdikio niekada nebeišsipildys.

Kaltinau save.

Kaip galime sakyti, kad mylime kitą, jei nesugebame jo apsaugoti?